

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Η σωτήρια ανάβαση»

Η Εκκλησία προβάλλοντας το παράδειγμα του Ζακχαίου διδάσκει στον άνθρωπο ότι όσο και αν βιώνει την τραγική οδύνη της αμαρτίας, όσο κι αν βρίσκεται στο περιθώριο της ζωής, η αγάπη του Κυρίου απλώνεται σ' ένα εύρος που δεν μάς επιτρέπει να αφήνουμε τον εαυτό μας να βυθίζεται στο σκοτάδι της απελπισίας. Αντίθετα, η εκζήτηση της χάρης του Θεού, ανοίγει τους ορίζοντες της ελπίδας και της χαράς και μεταβάλλεται σε οδοδείκτη αληθινής ζωής. Αυτό έπραξε και ο Ζακχαίος, ο οποίος, ζητούσε μετά μανίας να δει τον Ιησού, γνωρίζοντας ότι μόνο η αγάπη του προσφέρει την αληθινή σωτηρία.

Ο Ζακχαίος, δεν ήταν από τους ανθρώπους, απέναντι στον οποίο οι υπόλοιποι συνάνθρωποί του έτρεφαν εκτίμηση και σεβασμό. Χρησιμοποιούσε κάθε είδος αδικίας και εκμετάλλευσης. Ήταν ο τύπος του ανθρώπου, ο οποίος αδικούσε τους άλλους. Τους ανθρώπους αυτούς, όπως ο Ζακχαίος της περικοπής, συνήθως τούς έχουμε καταδικασμένους στην οδό της απώλειας. Και όμως, αυτός ο αμαρτωλός άνθρωπος, ζητούσε να δει τον Ιησού. Τι ήταν εκείνο που δημιούργησε μέσα του αυτή την επιθυμία; Οι αδικίες που διέπραττε καθημερινά αλλά και η μοναξιά που βίωνε, όχι μόνο δεν τον έσπρωξαν στην απελπισία, αλλά τον βοήθησαν να μαζευτεί στον εαυτό του.

Η υπέρβαση που αποτόλμησε ο Ζακχαίος, με την επιμονή του να επιζητεί να ιδεί τον Ιησού, βρίσκει την αντιστοιχία της στην κίνηση που καλούμαστε να κάνουμε όλοι στη ζωή μας. Ν' αναζητούμε, σε όποια κατάσταση κι αν βρισκόμαστε, το Αρχέτυπό μας, το Χριστό. Είναι το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα. Όσο κι αν έχουμε διολισθήσει στη ζωή, έχουμε τη δυνατότητα να αναζητήσουμε τον Χριστό και να συναντηθούμε μαζί του. Όπως τότε ο Ζακχαίος, που δεν δίστασε προκειμένου να επιτύχει τον ευγενή αυτό στόχο ν' «ανέβη επί συκομορέαν». Ο Ζακχαίος δεν πτοείται μπροστά στα εμπόδια που υψώνονται μπροστά του, φυσικά, κοινωνικά, ακόμα και πνευματικά. Τα πνευματικά αφορούν στην αμαρτωλότητά του, που τον κρατούσε σε απόσταση από την αγάπη του Θεού. Τα φυσικά αφορούσαν στο ότι ήταν μικρόσωμος. Τα κοινωνικά ήταν είχαν να κάνουν με μια φοβερή προκατάληψη και στιγματισμό, που απέρρεαν από το επάγγελμα του τελώνη.

Τίποτε όμως από τα πιο πάνω δεν αναστέλλει την μεγάλη επιθυμία του Ζακχαίου να δει τον Χριστό. Πλημμύριζε ολόκληρη η ύπαρξή του από χαρά που

έβλεπε το Πρόσωπο του Κυρίου. Η Πατερική σοφία μάς διδάσκει ότι, όποιος θέλγεται από τη θέα του προσώπου του Αυτρωτή, βρίσκεται σε ανεπτυγμένη πνευματική κατάσταση. Άλλωστε, ο Παράδεισός μας, ο Χριστός, είναι η θέα του Προσώπου Του, που μάς χαρίζει την ατέλειωτη μακαριότητα.

Η οδός της εκζήτησης της θέας του Προσώπου του Χριστού, είναι η μόνη ασφαλής στη ζωή μας. Αυτό το δρόμο που ακολούθησε ο Ζακχαίος, βάδισαν και όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας, οι οποίοι κοσμούν το ευλογημένο στερέωμά της. Άλλωστε, ο ίδιος ο Χριστός όταν λέει «θάρσει τέκνον, θάρσει θύγατερ», μάς παραπέμπει στην «εικόνα του Θεού» μέσα μας και την θεϊκή συγγένεια μας μαζί του, κατά τρόπο που μάς ελκύει πάντοτε στην αναζήτησή του. Ας μη διστάσουμε, λοιπόν, μπροστά στην πιο ευλογημένη πρόσκληση αλλά και πρόκληση της ζωής μας. Η ευκαιρία προσφέρεται σε κάθε ώρα και στιγμή.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ. Ν. Θ.
Ιερομόναχος Δανιήλ Καριπίδης